

Dokument z posiedzenia

B9-0042/2020

10.1.2020

PROJEKT REZOLUCJI

to wind up the debate on the statements by the Council and the Commission

złożony zgodnie z art. 132 ust. 2 Regulaminu

w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu
(2019/2956(RSP))

Esther de Lange
w imieniu grupy PPE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu (2019/2956(RSP))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z 11 grudnia 2019 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu (COM(2019)0640),
 - uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz załączony do niej protokół z Kioto,
 - uwzględniając porozumienie przyjęte na 21. Konferencji Stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (COP21) 12 grudnia 2015 r. w Paryżu (porozumienie paryskie),
 - uwzględniając agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 i cele zrównoważonego rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych,
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z 12 grudnia 2019 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2019 r. w sprawie zmiany klimatu – europejska, długofalowa i zgodna z porozumieniem paryskim wizja strategiczna na rzecz dobrze prosperującej, nowoczesnej, konkurencyjnej i neutralnej dla klimatu gospodarki¹,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie konferencji klimatycznej ONZ w 2019 r. (COP 25) w Madrycie (Hiszpania)²,
 - uwzględniając art. 132 ust. 2 Regulaminu,
1. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji pod przewodnictwem Ursuli von der Leyen w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu;
 2. podkreśla, że Europejski Zielony Ład musi być częścią nowej strategii na rzecz wzrostu, która przyniesie korzyści europejskim obywatelom i przedsiębiorstwom;
 3. z zadowoleniem przyjmuje w szczególności całościowe podejście i zaangażowanie wszystkich zainteresowanych stron, a także niezbędny cel polegający na powiązaniu polityki w zakresie środowiska i klimatu z konkurencyjnością we wszystkich sektorach gospodarki oraz z polityką, w ramach której najważniejszy jest człowiek; podkreśla znaczenie spójności polityki między Europejskim Zielonym Ładem a istniejącymi ramami politycznymi; uważa, że Europejski Zielony Ład jest okazją do oceny obecnej skali spójności polityki na szczeblu UE;

¹ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0217.

² Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0079.

4. przypomina, że wszystkie sektory muszą przyczyniać się do osiągnięcia gospodarki neutralnej pod względem emisji dwutlenku węgla oraz że wszystkie strategie polityczne powinny opierać się na dowodach i podstawach naukowych;
5. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzanie kompleksowych ocen skutków;
6. popiera zasadę neutralności klimatycznej i ponownie podkreśla, że zgodnie z analizą przeprowadzoną przez Komisję w listopadzie 2018 r. wdrożenie neutralności klimatycznej może przyczynić się do powstania nowych miejsc pracy i pobudzenia wzrostu gospodarczego, jeżeli dokona się go w prawidłowy sposób;
7. podkreśla, że globalne wyzwania związane ze zmianą klimatu i degradacją środowiska wymagają działań w skali globalnej; podkreśla potrzebę ambicji, ale również potrzebę mobilizacji innych regionów świata, aby działać w tym samym kierunku;

Podniesienie poziomu ambicji UE w dziedzinie klimatu w perspektywie roku 2030 i 2050

8. popiera cel, jakim jest gospodarka neutralna dla klimatu do 2050 r.;
9. podkreśla, że ambicje w zakresie Europejskiego Zielonego Ładu muszą opierać się na kompleksowej ocenie wpływu przeprowadzonej przez niezależną regulacyjną radę kontrolną; podkreśla, że taka ocena musi opierać się na podejściu sektorowym i regionalnym; ponadto uważa, że na potrzeby tej oceny Komisja powinna być również zobowiązana do przedstawiania obowiązkowych ocen dotyczących zwrotu z inwestycji oraz powinna uwzględniać potencjalny wpływ na ceny energii w różnych regionach i sektorach, kiedy będzie proponować nowe przepisy lub zmiany w istniejących ramach prawnych w obszarze polityki przemysłowej, energetycznej i badawczej;
10. popiera cel UE zakładający zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 50% do 2030 r. w porównaniu z 1990 r., zgodnie z propozycją przewodniczącego Komisji; zwraca uwagę, że podstawą dla tego celu będzie rzetelna ocena skutków z możliwością osiągnięcia wyższego celu, jeżeli spełnione zostaną pewne warunki, w tym również w ramach negocjacji międzynarodowych i po dokonaniu oceny ich skutków gospodarczych, a także z uwzględnieniem potrzeby utrzymania konkurencyjności gospodarczej i przekonania wszystkich obywateli; uznaje, że cel na poziomie 50% jest już bardzo ambitny, ponieważ nawet przy założeniu, że obowiązujące prawo będzie sumiennie wdrażane, a Zjednoczone Królestwo będzie w pełni współpracować w ramach unijnej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu, będziemy w stanie osiągnąć zaledwie 45%;
11. podkreśla, że ważne jest utrzymanie konkurencyjności naszego przemysłu, tak aby istniejące środki mające na celu zapobieganie ucieczce emisji można było zastąpić jedynie wtedy, gdy system dostosowania na granicy zgodny z zasadami WTO będzie mógł zostać w pełni wdrożony bez poważnych zakłóceń w innych obszarach; uważa, że polityka UE w dziedzinie klimatu i polityka przemysłowa muszą iść ze sobą w parze, aby zapobiec ucieczce emisji i inwestycji oraz chronić miejsca pracy; uważa, że w celu zapewnienia równych warunków działania konieczne może być podjęcie odpowiednich środków; w takim przypadku wyraża gotowość do dokonania oceny wprowadzenia mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂, który

jest zgodny z zasadami WTO i może stanowić uzupełnienie istniejących środków w celu zapobiegnięcia ucieczce emisji, a to w oparciu o dogłębną ocenę skutków; podkreśla, że taki mechanizm musi wpisywać się w naszą strategię przemysłową, aby zachęcać przemysł do produkowania czystych i konkurencyjnych produktów oraz zapobiegać ucieczce emisji bez stwarzania zagrożenia dla możliwości handlowych;

Czysta, tania i bezpieczna energia

12. podkreśla, że aby osiągnąć cele porozumienia paryskiego, potrzebne są konkretne środki wdrożeniowe oraz ich egzekwowanie na szczeblu krajowym i unijnym; uważa, że przegląd dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej i dyrektywy w sprawie promowania odnawialnych źródeł energii przed ich wdrożeniem powinien zagwarantować pewność inwestycji prawnych;
13. wspiera Komisję w dążeniu do zwiększenia dostaw czystej, przystępnej cenowo i bezpiecznej energii; podkreśla znaczenie transgranicznych połączeń międzysystemowych dla osiągnięcia w pełni zintegrowanego rynku energii i jest zdania, że europejska infrastruktura energetyczna musi rozwijać się w tym samym kierunku i w takim samym tempie, aby w pełni wspierać transformację energetyczną; uważa, że istotne jest wykorzystanie w większym zakresie gazu ziemnego jako źródła energii w okresie przejściowym oraz wprowadzenie wodoru dla transportu i przemysłu w celu sprostania wyzwaniu polegającemu na postępującej elektryfikacji gospodarki; podkreśla potrzebę stosowania strategicznego podejścia w odniesieniu do klastrów energetycznych UE, aby czerpać korzyści z najefektywniejszych inwestycji w energię słoneczną, energię wiatrową i inne zrównoważone źródła energii;
14. podkreśla potrzebę zagwarantowania właściwej równowagi, aby unia energetyczna była nie tylko czystsza, ale również przystępna cenowo i bezpieczniejsza dla europejskich konsumentów, obywateli i przedsiębiorstw; uważa, że odpowiednie finansowanie ze strony UE jest niezbędne do utrzymania kosztów energii na poziomie przystępnym dla konsumentów;
15. podkreśla duży potencjał redukcji emisji CO₂ w sektorze budowlanym i z zadowoleniem przyjmuje odpowiednie wnioski Komisji, zwłaszcza wniosek dotyczący zmniejszenia liczby krajowych barier regulacyjnych w odniesieniu do renowacji; zachęca do promowania konstrukcji drewnianych i ekologicznych materiałów budowlanych w budynkach publicznych;
16. popiera koncepcję środków rynkowych w sektorze budowlanym w oparciu o właściwą ocenę skutków; uważa, że ogromne znaczenie ma należyte uwzględnianie wpływu wszystkich środków na konkurencyjność europejskich przedsiębiorstw oraz przeciwdziałanie przenoszeniu działalności do innych krajów w odpowiedzi na zróżnicowane normy środowiskowe;
17. podkreśla, że zgodnie z zasadą pomocniczości zapisaną w Traktacie o Unii Europejskiej (TUE) decyzje w sprawie krajowego koszyka energetycznego leżą w gestii państw członkowskich; uznaje rolę, jaką energia jądrowa może odegrać jako technologia niskoemisyjna w krajowym koszyku energetycznym, pod warunkiem że zadba się odpowiednio o najwyższe normy bezpieczeństwa i likwidację obiektów jądrowych, a także uwzględni kwestie transgraniczne;

Mobilizacja sektora przemysłu na rzecz czystej gospodarki o obiegu zamkniętym

18. w pełni popiera rozdział dotyczący przemysłu i zobowiązanie Komisji do przedstawienia strategii przemysłowej już w marcu 2020 r.; zgadza się z Komisją, że energochłonne gałęzie przemysłu, takie jak przemysł stalowy, chemiczny i cementowy, są niezbędne dla europejskiego przemysłu, a modernizacja i dekarbonizacja tych sektorów ma kluczowe znaczenie;
19. uważa, że podejście Komisji do Europejskiego Zielonego Ładu musi być zgodne ze spójną polityką przemysłową, aby poprawić konkurencyjność Europy i wzmocnić jej wiodącą pozycję na świecie; uważa, że Unii Europejskiej potrzebny jest proces reindustrializacji, modernizacji bazy przemysłowej, wzmocnienia rynku wewnętrznego i wypracowania konkurencyjnych ram dla przemysłu, w tym skutecznej strategii na rzecz MŚP, aby wspierać środki zawarte w Europejskim Zielonym Ładzie;
20. podkreśla potrzebę przeglądu i zmiany unijnych przepisów dotyczących zamówień publicznych w celu zapewnienia rzeczywiście równych warunków działania dla przedsiębiorstw z UE, zwłaszcza dla przedsiębiorstw wytwarzających zrównoważone produkty lub świadczących także usługi, na przykład w dziedzinie transportu publicznego, gdyż przedsiębiorstwa te mogą być narażone na nieuczciwą konkurencję ze strony przedsiębiorstw z państw trzecich otrzymujących pomoc państwa lub inne korzyści podważające równe warunki działania, lub mogą nie mieć równego dostępu do zamówień publicznych w państwach trzecich;
21. uważa, że konieczne jest wypracowanie odpowiednich unijnych ram, które promowałyby ekologiczne modele biznesowe i uwzględniały specyficzne problemy i wyzwania przemysłu w celu wspierania dekarbonizacji gospodarki, takie jak ceny energii elektrycznej i gazu, dostępne technologie (kogeneracja, gaz, wodór, wychwytywanie i składowanie dwutlenku węgla oraz jego utylizacja) i procesy przemysłowe mające związek z emisją dwutlenku węgla;
22. z zadowoleniem przyjmuje unijny plan działania dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym i zwraca się do Komisji o przedstawienie kompleksowych ram mających na celu zachęcanie przemysłu do obrania tej drogi;
23. uważa, że czysta gospodarka o obiegu zamkniętym wymaga zintegrowanej polityki przemysłowej, w tym również w odniesieniu do MŚP, aby okazała się sukcesem; podkreśla potrzebę tworzenia wartości dla obywateli, środowiska i gospodarki; podkreśla, że strategia ta powinna obejmować transformację cyfrową i transformację w dziedzinie środowiska oraz że powinna poprawić konkurencyjność europejskich przedsiębiorstw; uważa, że poprawa i utrzymanie umiejętności pracowników w UE będą stanowiły przewagę konkurencyjną unijnego przemysłu;
24. popiera zdecydowane oświadczenie w sprawie promowania przełomowych technologii, w tym czystej stali, i oczekuje znacznego finansowania na rzecz tych technologii; popiera silne powiązanie z technologiami cyfrowymi; podkreśla, że promowanie technologii i finansowanie muszą być ściśle powiązane z nową strategią na rzecz MŚP i z przedstawionymi w niej inicjatywami ustawodawczymi, aby zapewnić szybki dostęp do rynku;

Szybsze przejście na zrównoważoną i inteligentną mobilność

25. uznaje, że sektor transportu ma kluczowe znaczenie dla naszej gospodarki oraz że ograniczenie emisji w tym sektorze stanowi wyzwanie; podkreśla potrzebę zagwarantowania, że do wszystkich środków transportu będzie się przywiązywać taką samą wagę;
26. uważa, że transport morski musi przyczynić się do przejścia na zieloną gospodarkę oraz że UE powinna pomóc temu sektorowi w odejściu od stosowania ciężkiego oleju napędowego; ponadto podkreśla, że UE powinna zintensyfikować działania na rzecz międzynarodowego porozumienia w sprawie transportu morskiego, dążyć do osiągnięcia wyższego poziomu ambicji i dokonać oceny możliwości włączenia wewnątrzunijnej żeglugi do systemu handlu uprawnieniami do emisji;
27. zachęca Komisję do wzmocnienia i wcześniejszego wdrożenia przepisów mechanizmu kompensacji i redukcji CO₂ dla lotnictwa międzynarodowego (CORSIA) oraz do opowiedzenia się za przyjęciem długoterminowego celu redukcji emisji w sektorze lotnictwa;
28. popiera koncepcję środków rynkowych w sektorze transportu w oparciu o właściwą ocenę skutków; uważa, że ogromne znaczenie ma należyte uwzględnianie wpływu wszystkich środków na konkurencyjność europejskich przedsiębiorstw, utrzymanie kosztów mobilności na umiarkowanym poziomie oraz przeciwdziałanie przenoszeniu działalności do innych krajów w odpowiedzi na zróżnicowane normy środowiskowe;
29. zachęca do dekarbonizacji infrastruktury transportowej i systemów mobilności poprzez wykorzystanie nowych technologii i cyfryzacji; apeluje do Komisji o analizowanie pojawiających się nowych technologii i usług, takich jak technologia multimodalna, elektryczna, autonomiczna, technologia lotnicza w zakresie małych wysokości i mobilność na żądanie, jako podstawy do łagodzenia skutków emisji gazów cieplarnianych i wzywa do promowania cyfryzacji i w pełni autonomicznych pojazdów, ponieważ przyczynią się one do drastycznej redukcji emisji gazów cieplarnianych i dwutlenku węgla, a także do obniżenia liczby ofiar śmiertelnych i obrażeń;
30. uznaje, że transport multimodalny wymaga usprawnienia, w szczególności w zakresie multimodalnych operacji transportowych obejmujących transport kolejowy i wodny, w tym żeglugę morską bliskiego zasięgu; wzywa do podjęcia działań ustawodawczych w celu wykorzystania potencjału kolejowego transportu towarowego na dłuższych dystansach oraz apeluje do Komisji o wzmocnienie kolejowych korytarzy towarowych oraz o poprawę koordynacji, rozliczalności i elastyczności w odniesieniu do zdolności przepustowej w ścisłym powiązaniu z rozwojem transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T);
31. podkreśla, że jednolity europejski obszar kolejowy jest niezbędnym warunkiem przesunięcia międzygałęziowego; wzywa Komisję do opracowania strategii do końca 2020 r., a następnie do opracowania do końca 2021 r. konkretnych wniosków ustawodawczych, aby położyć kres wszelkim formom protekcjonizmu i fragmentacji rynku wewnętrznego, które to zjawiska szkodzą konkurencyjności UE;
32. wzywa Komisję do opracowania skoordynowanych unijnych ram prawnych dla

śródlądowych dróg wodnych; zwraca się do Komisji o aktywne wspieranie intermodalności z udziałem śródlądowych dróg wodnych, zwłaszcza transgranicznych sieci krajowych systemów dróg wodnych, które należy usprawnić;

33. podkreśla, że pomimo dobrych europejskich inicjatyw, takich jak inteligentne systemy transportowe (ITS), europejski system zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji (SESAR), europejski system zarządzania ruchem kolejowym (ERTMS), SafeSeaNet oraz usługi informacji rzecznej (RIS), nowa strategia UE w zakresie transportu musi stawić czoła wyzwaniom związanym z rozdrobnieniem wdrożenia, zwłaszcza w odniesieniu do współpracujących inteligentnych systemów transportowych (C-ITS) i SESAR, co utrudnia interoperacyjność;
34. ponownie podkreśla, że sama jednolita europejska przestrzeń powietrzna jest w stanie zmniejszyć emisje z lotnictwa o co najmniej 10% bez większych kosztów; w związku z tym wzywa do opracowania jasnego planu regulacyjnego dla lotnictwa, opartego na rozwiązaniach technologicznych, uwzględniającego infrastrukturę i wymogi w zakresie paliw alternatywnych, a także prowadzącego do osiągnięcia efektywności działań; zwraca się o dalsze i zwiększone finansowanie przez UE na rzecz jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, programu „Czyste niebo”, SESAR i systemów nawigacji satelitarnej UE;
35. wzywa Komisję do przedstawienia do końca 2020 r. strategii w celu uzupełnienia sieci bazowej TEN-T, w tym niezbędnego wyposażenia cyfrowego, takiego jak ERTMS i sieć 5G do 2030 r., a także do przedłożenia wniosków ustawodawczych, które zagwarantują, że strategia i zobowiązania podjęte przez państwa członkowskie zostaną należycie wdrożone;
36. wzywa państwa członkowskie, aby zobowiązały się do odpowiedniego finansowania i przyspieszenia tempa wdrażania innowacyjnych strategii, infrastruktury ładowania pojazdów elektrycznych i paliw alternatywnych, a jednocześnie do współpracy w kwestiach technicznych w celu stworzenia sprawnie funkcjonującego systemu; zwraca się do Komisji o rozważenie sposobów wprowadzenia środków technicznych w celu produkcji dużych ilości paliw alternatywnych po 2030 r. i dystrybucji tych paliw we wszystkich nowych projektach infrastrukturalnych;
37. zwraca się do Komisji o zajęcie się obecnymi problemami technologicznymi i finansowymi związanymi z paliwami syntetycznymi poprzez przedstawienie możliwości tworzenia zachęt do ich produkcji i dostępu do rynku, a także uzyskania dodatkowych środków na badania; podkreśla znaczenie zbadania możliwości minimalnego udziału procentowego paliw syntetycznych, który z czasem mógłby wzrosnąć;
38. wzywa Komisję do dokonania przeglądu dyrektywy w sprawie infrastruktury paliw alternatywnych oraz rozporządzenia TEN-T, aby przyspieszyć wprowadzanie bezemisyjnych i niskoemisyjnych pojazdów i statków;

„Od pola do stołu” – stworzenie sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego środowiska systemu żywnościowego

39. z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie w 2020 r. strategii „Od pola do stołu” i

zdecydowanie nalega na włączenie rolników i rybaków do opracowywania wszelkich potencjalnych środków; podkreśla, że rolnicy w UE będą odgrywać kluczową rolę w stawianiu czoła wyzwaniom związanym z Europejskim Zielonym Ładem; podkreśla w związku z tym znaczenie nowego wsparcia gospodarczego i dobrze finansowanej wspólnej polityki rolnej;

40. podkreśla, że nasi rolnicy muszą otrzymać niezbędny budżet i wszystkie niezbędne narzędzia do walki ze zmianą klimatu i dostosowywania się do niej, zwłaszcza w celu lepszego reagowania na wahania i kryzysy; podkreśla ponadto, że rolnicy muszą mieć możliwość samodzielnego organizowania się i inwestowania w środki służące przejściu na bardziej zrównoważone systemy rolne oparte na podwójnej wydajności, co będzie miało pozytywny wpływ na środowisko i podniesie konkurencyjność rolnictwa w UE;
41. zwraca uwagę, że strategia „Od pola do stołu” musi odnosić się do kwestii odpowiedzialności konsumentów oraz faktu, że publiczny popyt na bardziej zrównoważone systemy żywnościowe nie jest równoważony zdolnością łańcucha dostaw żywności do zapewnienia zrównoważonych cen i takichże dochodów rolnikom;
42. podkreśla ponadto, że strategia „Od pola do stołu” musi odnosić się do tego, w jaki sposób unijne prawo konkurencji wpływa na zrównoważony charakter łańcucha dostaw żywności, o czym świadczy presja wywierana na producentów, oraz do tego, że nie uznaje się w nim istotnego wkładu producentów surowców w dostarczanie wysokiej jakości żywności i udostępnianie społeczeństwu dóbr publicznych, za co w chwili obecnej społeczeństwo nie jest wystarczająco wynagradzane;
43. podkreśla znaczenie wspierania rozwoju i stosowania nowych innowacyjnych technologii, aby pomóc rolnikom w reagowaniu na wyzwania klimatyczne i środowiskowe, oraz wzywa Komisję do zapewnienia jasności w sprawie unijnych ram prawnych dotyczących nowych technik hodowli, aby zagwarantować pewność prawa rolnikom i producentom materiału siewnego oraz zadbać o to, by nowe techniki hodowlane mogły przyczynić się do realizacji celów Europejskiego Zielonego Ładu;
44. podkreśla, że cele w zakresie ograniczenia stosowania pestycydów powinny podlegać odpowiednim ocenom skutków;
45. podkreśla, że żywność i pasza przywożone do UE powinny podlegać unijnym normom środowiskowym; popiera zobowiązanie do ograniczenia marnotrawienia żywności i zwalczania oszustw w branży spożywczej oraz podkreśla znaczenie ustanowienia ram prawnych dla importowanych produktów spożywczych w celu zapewnienia ich zgodności z normami środowiskowymi UE;
46. uważa, że należy wspierać przejrzystość z myślą o konsumentach za pomocą obiektywnych, niedyskryminujących i niewprowadzających w błąd oznaczeń w sposób zrównoważony i ekonomicznie efektywny oraz w celu pobudzenia handlu transgranicznego na rynku wewnętrznym, w szczególności poprzez opracowanie nowych narzędzi, takich jak łańcuchy bloków i wprowadzenie ogólnoeuropejskiego podejścia, obejmującego oznaczanie kraju pochodzenia niektórych środków spożywczych, bez fragmentacji rynku wewnętrznego lub utrudniania współpracy transgranicznej między producentami;

47. zdecydowanie popiera koncepcję wspierania produkcji i konsumpcji europejskich produktów rolnych, które przyczyniają się do zdrowego stylu życia, np. poprzez zachęcanie państw członkowskich do stosowania bardziej ukierunkowanych stawek VAT w odniesieniu do owoców i warzyw w porównaniu z innymi produktami; wyraża zaniepokojenie poważnymi wadami łańcucha dostaw żywności, który nie nagradza rolników za dostarczanie społeczeństwu żywności wysokiej jakości i dóbr publicznych, przy czym w handlu detalicznym żywność jest powszechnie uważana za produkt typu „loss leader”;

Zachowanie i odtworzenie ekosystemów i różnorodności biologicznej

48. przypomina o przekrojowym znaczeniu sektora leśnego i zrównoważonej gospodarki leśnej dla zapewnienia zrównoważonych rozwiązań w odpowiedzi na wyzwania naszych czasów; podkreśla, że zrównoważona i aktywna gospodarka leśna odgrywa kluczową rolę w osiągnięciu celów ogólnych i szczegółowych polityki UE w dziedzinie klimatu i energii, w związku z czym powinna być jednym z głównych celów strategii leśnej UE w ramach Europejskiego Zielonego Ładu; zwraca uwagę, że sektor leśnictwa trwale pochłania 10 % emisji CO₂ w UE, a tym samym stanowi potężny pochłaniacz dwutlenku węgla;
49. zdecydowanie popiera stwierdzenie Komisji, że lasy mają kluczowe znaczenie dla łagodzenia zmiany klimatu w Europie oraz że zachęty do prowadzenia zrównoważonej gospodarki leśnej będą częścią Zielonego Ładu; podkreśla, że nieproporcjonalne cięcia w ramach drugiego filaru WPR są nie do przyjęcia i nie przyczynią się do zapewnienia takiego wsparcia; podkreśla potrzebę rozważenia innych zasobów finansowych w celu wspierania zrównoważonej gospodarki leśnej i ekologizacji miast;
50. podkreśla wielofunkcyjną rolę lasów, której wymiar gospodarczy, społeczny i środowiskowy przyczynia się do łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej oraz rozwoju biogospodarki, a w konsekwencji do wspierania wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy w całym łańcuchu wartości; apeluje zatem, aby strategia leśna UE na okres po roku 2020 stanowiła integralną i podstawową część Europejskiego Zielonego Ładu w celu zapewnienia koordynacji i synergii między poszczególnymi strategiami politycznymi dotyczącymi lasów; przypomina w tym kontekście, że celami nowej strategii leśnej UE powinny być również skuteczne zalesianie, ochrona i odtwarzanie lasów w Europie, aby przyczynić się do zwiększenia pochłaniania CO₂ oraz zmniejszyć częstotliwość i zasięg pożarów lasów, co podkreślono w komunikacie Komisji;
51. przypomina, że korzyści płynące z lasów i sektorów leśno-drzewnych wykraczają daleko poza kwestie związane z różnorodnością biologiczną i łagodzeniem zmiany klimatu; zwraca uwagę, że lasy i sektor leśny przyczyniają się do rozwoju gospodarki lokalnej i krajowej oraz całej gospodarki UE, a także do rozwoju obszarów wiejskich i rekreacji; dlatego podkreśla, że strategia leśna UE nie może stać się działaniem podrzędnym w stosunku do strategii ochrony różnorodności biologicznej, lecz powinna być holistyczną i silną strategią niezależną;
52. przypomina, że w skali światowej gleby zatrzymują około dwukrotnie większą ilość dwutlenku węgla niż ta występująca w atmosferze; uznaje potencjał sekwestracji

dwutlenku węgla w glebach użytków zielonych, z zastrzeżeniem uwzględnienia uwarunkowań regionalnych; opowiada się za zwiększeniem powierzchni użytków zielonych służących do sekwestracji dwutlenku węgla poprzez gospodarkę pastwiskami, siew odpowiednich gatunków pastewnych, stosowanie nawozów i nawadnianie, odbudowę zdegradowanych użytków zielonych i ich różnorodności biologicznej;

53. podkreśla potrzebę zachowania różnorodności biologicznej i z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do przedstawienia do marca 2020 r. strategii ochrony różnorodności biologicznej; wzywa do poprawy finansowania w celu ochrony sieci Natura 2000 w dążeniu do lepszego dostosowania się do skutków zmiany klimatu, a jednocześnie do ochrony i zachowania rodzinnych gospodarstw rolnych; uważa, że istotne jest zapewnienie państwom członkowskim większej elastyczności w osiąganiu ich celów w zakresie różnorodności biologicznej, w tym możliwości dostosowania działań w tym zakresie na podstawie najlepszych praktyk i doświadczeń innych państw członkowskich;
54. z zadowoleniem przyjmuje podjęcie inicjatywy na rzecz różnorodności biologicznej „Natur’Africa”; przypomina o najnowszych ustaleniach dotyczących pogarszającej się sytuacji światowych lasów i zwraca uwagę na ich znaczenie systemowe w odniesieniu do klimatu, różnorodności biologicznej i ich rolę jako ojczyzny ludności tubylczej; wzywa Komisję do wprowadzenia obowiązkowych przepisów dotyczących zrównoważonych łańcuchów dostaw oraz do promowania zrównoważonego użytkowania gruntów, zalesiania, systemów certyfikacji i alternatywnych źródeł dochodów dla społeczności lokalnych;
55. domaga się wprowadzenia systematycznego i znormalizowanego monitoringu dzikich gatunków;

Zerowy poziom emisji zanieczyszczeń na rzecz nietoksycznego środowiska

56. popiera wprowadzenie dodatkowych przepisów mających na celu zapewnienie lepszej jakości powietrza, ale podkreśla, że przepisy te powinny mieć szersze zastosowanie, na przykład poprzez podjęcie problemu źródeł zanieczyszczeń w żegludze, a nie tylko poprzez skupienie się na symbolicznych środkach, takich jak zakazy dotyczące użytkowania samochodów z silnikiem Diesla w miastach;
57. popiera zasadę „jedna substancja – jedna ocena” i przypomina, że wszelki zakaz stosowania substancji chemicznych powinien zostać wprowadzony tylko wtedy, gdy w praktyce dostępne są alternatywne rozwiązania, a koszty administracyjne, w szczególności dla MŚP, są ograniczone;
58. wzywa Komisję, aby uczyniła z oceny przewlekłej toksyczności substancji chemicznych wymóg prawny;

Finansowanie Europejskiego Zielonego Ładu i zapewnienie sprawiedliwej transformacji

59. podkreśla, że Europejski Zielony Ład, będący nową unijną strategią na rzecz wzrostu, należy wspierać wspólnie z budżetu UE, środków EBI i innych instytucji finansowych oraz z budżetów krajowych i powinien być wyposażony w środki niezbędne do osiągnięcia wyznaczonych mu celów; wskazuje zatem, że dodatkowy wkład finansowy

jest niezbędny do pokrycia znacznych inwestycji potrzebnych w tej dziedzinie;

60. podkreśla zasadniczą rolę wieloletnich ram finansowych (WRF) na lata 2021–2027 w realizacji Europejskiego Zielonego Ładu, w tym za pośrednictwem szeroko zakrojonego uwzględniania kwestii klimatu w strategiach politycznych i programach WRF na kolejny okres; uważa, że Europejski Zielony Ład dodatkowo uzasadnia stanowisko Parlamentu w sprawie poziomu finansowania następnych WRF, które podkreślono w przyjętym sprawozdaniu okresowym na temat WRF i późniejszych rezolucjach; zdecydowanie sprzeciwia się wszelkim próbom obniżenia poziomu finansowania następnych WRF, gdyż obniżenie takie stanowiłoby także zagrożenie dla wdrożenia, wiarygodności i inkluzywności Europejskiego Zielonego Ładu; podkreśla zajmowane od dawna stanowisko, że nowe inicjatywy powinny być zawsze finansowane z nowych środków i nie powinny być realizowane kosztem innych strategii politycznych; uważa zatem, że finansowanie wszelkich nowych wniosków ustawodawczych wynikających z Europejskiego Zielonego Ładu należy obliczać jako dodatkowe do wcześniejszych wniosków Komisji dotyczących WRF; ponownie wyraża poparcie dla wniosków Komisji dotyczących ustanowienia nowych zasobów własnych, które odpowiadają podstawowym celom UE, w tym celom przeciwdziałania zmianie klimatu i ochrony środowiska;
61. z zadowoleniem przyjmuje zasadę stosowania mechanizmu sprawiedliwej transformacji o wartości 100 mld EUR i zwraca się o przeznaczenie na ten projekt wystarczających środków finansowych; jest przekonany, że solidne finansowanie tego instrumentu będzie kluczowym elementem osiągnięcia konsensusu w sprawie następnych WRF oraz udanego wdrożenia Europejskiego Zielonego Ładu; uważa, że istotne jest zapewnienie odpowiednich ram monitorowania w celu śledzenia sposobu, w jaki państwa członkowskie korzystają z tego mechanizmu;
62. przypomina, że mechanizm sprawiedliwej transformacji musi być czymś znacznie więcej niż funduszem, biorąc pod uwagę potrzeby przedsiębiorstw, MŚP, regionów i obywateli; uważa, że wiarygodny i solidny Fundusz na rzecz Sprawiedliwej Transformacji, oparty na pracach przygotowawczych przeprowadzonych przez unijną platformę dla regionów górniczych w okresie transformacji, musi wspierać przejście na czystą energię, zwłaszcza wszystkich regionów górniczych i wysokoemisyjnych; uważa, że fundusz ten powinien być przeznaczony przede wszystkim dla wszystkich przechodzących transformację regionów górniczych i wysokoemisyjnych, w tym regionów, w których do opalania wykorzystuje się torf; uważa, że tempo transformacji każdego z tych regionów górniczych oraz dojrzałość projektów powinny być kluczowymi czynnikami zatwierdzania projektów; podkreśla, że fundusz będzie wymagał dodatkowych środków budżetowych z nowych zasobów oraz osobnej linii budżetowej w następnych WRF, że nie powinien ograniczać ani zastępować innych unijnych programów finansowania oraz że musi być traktowany priorytetowo w przypadku pojawienia się nowych możliwości finansowania z budżetu;
63. popiera cel uwzględnienia kwestii środowiskowych w budżetach krajowych; zdecydowanie podkreśla, że nie należy osłabiać paktu stabilności i wzrostu, ponieważ nie powinniśmy przekazywać przyszłym pokoleniom niemożliwych do udźwignięcia długów środowiskowych lub finansowych;

64. podkreśla, że Zielony Ład powinien znaleźć pełne odzwierciedlenie w następnych WRF; podkreśla potrzebę znacznego zwiększenia w następnym okresie budżetowym środków finansowych na rzecz rozwoju związanych z klimatem, ze szczególnym uwzględnieniem bezpieczeństwa żywnościowego, inteligentnego i zrównoważonego rolnictwa, zrównoważonej energii, leśnictwa i różnorodności biologicznej, wody i infrastruktury sanitarnej;
65. podkreśla, że znaczna część finansowania, jakiego wymaga Zielony Ład, będzie musiała pochodzić z budżetów państw członkowskich; podkreśla, że finansowania tego nie można uznać za jednorazowe środki na mocy przepisów podatkowych UE; wyraża zaniepokojenie faktem, że przyszły model finansowania Zielonego Ładu może być zagrożony, jeżeli nie będzie istniała zrównoważona polityka budżetowa, a finanse państw członkowskich nie będą wiarygodne; domaga się zatem, aby w ramach paktu stabilności i wzrostu zajęto się publicznymi inwestycjami ekologicznymi, podobnie jak wszelkimi innymi pozycjami wydatków publicznych; podkreśla, że niezależnie od tego, jaki model finansowania zostanie wybrany, nie może on podważać stabilności finansów publicznych w UE i musi zachować obecny rating kredytowy EBI na poziomie potrójnego „A”; podkreśla jednak, że zrównoważone inwestycje w ramach Zielonego Ładu powinny mieć rzeczywiście dodatkowy charakter i nie prowadzić do wypierania finansowania rynkowego; podkreśla ponadto, że finansowanie EBI powinno być skierowane przede wszystkim do MSP i spółek o średniej kapitalizacji, aby zachęcać do przechodzenia od procesów produkcyjnych w kierunku bardziej ekologicznej gospodarki;
66. uważa, że postęp w realizacji Zielonego Ładu będzie wymagał w nadchodzących dziesięcioleciach dużej puli rentownych projektów w dążeniu do osiągnięcia jego ambitnych celów; uznaje zatem, że w kompleksowych ramach UE należy opracować odpowiednie zachęty w celu wspierania inicjatyw sektora prywatnego; uważa, że częścią rozwiązania musi być połączenie projektów, w tym projektów transgranicznych i regionalnych; uważa, że należy zaoferować kompleksowe usługi doradcze, takie jak Europejskie Centrum Doradztwa Inwestycyjnego w ramach Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), aby pomóc sektorowi prywatnemu w skutecznym dostosowaniu się do wymogów regulacyjnych;
67. uważa, że zasadnicze znaczenie ma to, by wszelkie zachęty finansowe lub niefinansowe przewidziane w ramach Zielonego Ładu nie były podważane z powodu nadmiernego obciążenia wnioskodawców dodatkowymi procedurami administracyjnymi; podkreśla natomiast, że uproszczony i szybki dostęp musi być główną zasadą leżącą u podstaw wdrażania Zielonego Ładu; uważa, że wymogi kapitałowe muszą opierać się na analizie ryzyka i być opracowane przede wszystkim w celu utrzymania stabilności sektora bankowego; w związku z tym sprzeciwia się wprowadzeniu jakiegokolwiek współczynnika wsparcia ekologicznego;
68. wzywa w szczególności UE do zwiększenia finansowania działań klimatycznych z przeznaczeniem dla krajów rozwijających się, zwłaszcza krajów najuboższych i krajów niestabilnych, oraz do priorytetowego traktowania inwestycji w budowanie odporności, innowacje, technologie dostosowawcze i technologie niskoemisyjne oraz infrastrukturę przyjazną dla klimatu; uważa, że potrzebne są dalsze działania w zakresie dzielenia się wiedzą,

budowania potencjału i transferu technologii do krajów rozwijających się;

69. przypomina, że pomoc rozwojowa jest niezbędna, lecz niewystarczająca do tego, by pomóc krajom partnerskim w osiągnięciu celów klimatycznych i wesprzeć ich przechodzenie na bardziej zrównoważony model gospodarczy; podkreśla potrzebę opracowania innowacyjnych metod finansowania oraz maksymalnego zwiększenia roli przedsiębiorstw prywatnych, instytucji finansowych i banków rozwoju w realizacji działań na rzecz klimatu i celów zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza poprzez tworzenie odpowiednich zachęt i promowanie partnerstw publiczno-prywatnych;

Wspieranie badań naukowych i pobudzanie innowacji

70. podkreśla, że rozwój i innowacje w dziedzinie badań naukowych i technologii mają kluczowe znaczenie dla transformacji ekologicznej społeczeństwa; uważa, że w obecnym zmieniającym się świecie europejski przemysł, w tym MŚP, muszą dostosować się, aby zachować swoją przewagę; podkreśla, że należy wspierać inwestycje w badania naukowe i innowacje;
71. zdecydowanie popiera wyraźne zaangażowanie na rzecz badań i innowacji podjęte w Zielonym Ładzie; przypomina o znaczeniu zapewnienia ambitnego budżetu z przeznaczeniem na program „Horyzont Europa” oraz zwraca się do Rady i Komisji o przyjęcie stanowiska Parlamentu w sprawie proponowanej wielkości środków finansowych na ten program; podkreśla, że należy przeznaczyć większy odsetek budżetu innych funduszy UE na badania naukowe i innowacje w dziedzinie czystych technologii;
72. podkreśla, że wniosek Komisji w obecnym kształcie koncentruje się obecnie głównie na redukcji emisji CO₂; zwraca się do Komisji o wsparcie badań, w tym badań pionierskich, oraz o wykorzystanie innowacyjnych technologii w odniesieniu do rozwoju zdolności pochłaniania CO₂ i rozwoju nowatorskich technologii ujemnych emisji, w tym najnowszych osiągnięć naukowych w dziedzinie rolnictwa odpornego na zmianę klimatu;
73. podkreśla znaczenie promowania technologii cyfrowych, takich jak sztuczna inteligencja, 5G i obliczenia superkomputerowe dla lepszego kształtowania polityki w dziedzinie klimatu i środowiska; uważa, że odpowiednie inwestycje w badania i innowacje cyfrowe będą miały zasadnicze znaczenie dla zwiększenia globalnej konkurencyjności europejskiego przemysłu, a jednocześnie przyczynią się do realizacji celów klimatycznych; oczekuje, że w Zielonym Ładzie zostanie zawarta kompleksowa i ambitna, oparta na technologii i nauce strategia na rzecz osiągnięcia neutralnej dla klimatu sytuacji w Europie najpóźniej do 2050 r.;
74. jest zdania, że Zielony Ład daje również możliwość nawiązania współpracy między różnymi zainteresowanymi sektorami, co powinno doprowadzić do symbiotycznych korzyści; uważa w związku z powyższym, że biogospodarka daje nam szansę na stworzenie takich symbiotycznych korzyści w różnych sektorach i uzupełnienie gospodarki o obieg zamkniętym; podkreśla potrzebę inwestowania w badania naukowe i innowacje w celu znalezienia nowych sposobów na to, by nasza gospodarka stała się bardziej zrównoważona i skuteczniejsza, przy czym sektor rolnictwa ma stanowić część rozwiązania;

„Nie szkodzić” – uwzględnianie kwestii zrównoważonego rozwoju we wszystkich obszarach polityki UE

75. z zadowoleniem przyjmuje pomysł ograniczenia biurokracji utrudniającej inwestycje w technologicie przyjazne dla środowiska, a także zwraca się do ekspertów wszystkich dziedzin o przyczynienie się do przestrzegania w tym zakresie zasady „jedno więcej – jedno mniej”;

UE w roli światowego lidera

76. z wielkim zadowoleniem przyjmuje rozdział zatytułowany „UE w roli światowego lidera”, ponieważ UE – odpowiedzialna za 9 % światowych emisji i w której żyje 6,8 % ludności świata – musi objąć przewodnictwo; podkreśla jednak, że niebezpiecznych punktów zapalnych można uniknąć tylko wtedy, gdy inne gospodarki realizują ambitną politykę w dziedzinie klimatu i zwiększają swoje wkłady ustalone na szczeblu krajowym;
77. podkreśla, że potrzebę dodatkowej zewnętrznej podaży energii ze źródeł odnawialnych oraz zaznacza, że polityka energetyczna musi stać się jednym z głównym aspektów polityki zagranicznej i polityki sąsiedztwa UE;
78. wzywa do powołania ambasadora UE ds. przeciwdziałania zmianie klimatu, któremu w imieniu UE zostałyby powierzone stosunki z państwami trzecimi i głównymi gospodarkami światowymi, tak by pozyskać ich wsparcie na rzecz osiągnięcia zerowych emisji netto do 2050 r., a nawet by utorować drogę bardziej ambitnym celom; w związku z powyższym uważa, że Parlament Europejski powinien dać przykład i do 2050 r. stać się instytucją neutralną dla klimatu;
79. wzywa Komisję i Radę do przygotowania szczytu UE–Chiny z myślą o osiągnięciu porozumienia między dwiema stronami w sprawie wspólnych wzmoczonych działań;
80. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie do stosowania polityki handlowej w celu ułatwienia realizacji porozumienia paryskiego i innych ważnych celów środowiskowych; podkreśla, że polityka w dziedzinie klimatu, polityka handlowa i polityka przemysłowa powinny być ściśle koordynowane; podkreśla, że w celu stworzenia w skali światowej równych warunków działania wszystkie środki powinny być zawsze zgodne z zasadami WTO, oparte na dogłębnej ocenie skutków, osadzone w strategii przemysłowej i nie powinny stanowić zagrożenia dla możliwości handlowych;
81. przypomina, że zmiana klimatu niweczy postępy w zakresie rozwoju i ograniczania ubóstwa oraz może spowodować, że do 2030 r. miliony ludzi znajdą się w sytuacji skrajnego ubóstwa; podkreśla zatem, że Zielony Ład i wdrożenie Agendy 2030 powinny być ściśle powiązane; stwierdza, że podmioty emitujące duże ilości CO₂, w tym UE, mają moralny obowiązek pomóc krajom rozwijającym się w dostosowaniu się do zmiany klimatu i zapobieganiu niedobrowolnej migracji spowodowanej tą zmianą;
82. zwraca uwagę, że ochrona klimatu i ochrona środowiska to zadania o zasięgu ogólnoswiatowym, w ramach którego obowiązki są zróżnicowane; podkreśla, że międzynarodowe rynki uprawnień do emisji dwutlenku węgla mogą przyczynić się do obniżenia kosztów i służyć do zaangażowania innych dużych gospodarek w realizację

ambitniejszych celów; podkreśla w związku z powyższym, że podstawowe znaczenie ma ustanowienie wiążących ram dla mechanizmów czystego rozwoju na mocy art. 6 porozumienia paryskiego, które powinny uwzględniać niezbędne zabezpieczenia, aby uniknąć podwójnego liczenia redukcji emisji i zapewnić wysoką jakość projektów;

83. uważa, że strategie klimatyczne powinny stanowić nieodłączną część współpracy UE z krajami rozwijającymi się, w ramach podejścia skrojonego na miarę i dostosowanego do potrzeb, że należy zapewnić udział w tej współpracy zainteresowanych stron na szczeblu lokalnym i regionalnym, w tym rządów, sektora prywatnego i społeczeństwa obywatelskiego, a także dostosować tę współpracę do krajowych planów i strategii klimatycznych krajów partnerskich;
 84. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że kładzie się nacisk na dyplomację klimatyczną, i podkreśla, że aby osiągnąć rezultaty, UE musi mówić jednym głosem, zapewniać zgodność i spójność wszystkich dziedzin polityki oraz całego cyklu politycznego, zgodnie z zasadą spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju, a także wykorzystywać wszystkie odpowiednie instrumenty zewnętrzne jako dźwignię wspólnego postępu; ponadto podkreśla, że wszystkie działania zewnętrzne UE powinny zostać poddane kontroli wpływu na środowisko;
 85. podkreśla, że kompleksowa strategia na rzecz Afryki oraz przyszła umowa o partnerstwie AKP–UE dostarczają wyjątkowych możliwości w zakresie realizacji zewnętrznych aspektów Zielonego Ładu, przeglądu partnerstwa UE z krajami rozwijającymi się w kwestiach dotyczących klimatu i środowiska oraz dostosowania polityki UE do jej najnowszych międzynarodowych zobowiązań;
 86. ponownie podkreśla znaczenie godzenia zrównoważonego rozwoju z długoterminowym wzrostem gospodarczym oraz uważa, że każde partnerstwo z krajami rozwijającymi się powinno należycie uwzględniać społeczne i gospodarcze skutki działań na rzecz klimatu, zwłaszcza w zakresie tworzenia miejsc pracy, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb MŚP;
 87. podkreśla, że UE powinna podjąć działania zgodne z potrzebami lokalnej ludności, aby utrzymać wzrost gospodarczy krajów rozwijających się;
 88. podkreśla, że należy ograniczyć eksport odpadów z UE, poprawić gospodarkę o obiegu zamkniętym na całym świecie, a także wprowadzić globalny zakaz stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych;
- o
- o o
89. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.